

De
Bromance
boekenclub

Lyssa Kay Adams

De
Bromance
boekenclub

De eerste regel van de boekenclub:
je praat niet over de boekenclub

ISBN 978-90-225-8974-8
ISBN 978-94-023-1484-7 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Bromance Book Club*

Vertaling: P.V. Biermée

Omslagontwerp: Colleen Reinhart, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Jess Cruickshank

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2019 Lyssa Kay Adams

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor oma

Dit is pas echt een worm met een belletje eraan, hè?

1

Het was niet voor niks dat Gavin Scott maar zelden dronk.

Hij kon er bar slecht tegen.

Plat-voorover-op-zijn-smoel-gedonderd-bij-het-grijpen-naar-de-fles-slecht. Te-bezopen-om-nog-uit-zijn-doppen-te-kunnen-kijken-dus-maar-gewoon-blijven-liggen-slecht.

Daarom probeerde hij ook niet eens overeind te komen toen er werd aangeklopt bij zijn hotelkamer, een troosteloze ruimte op de derde verdieping, die hem er constant aan herinnerde dat hij in elk geval ergens een kampioen in was: de boel verkloten.

‘Drrizzopen,’ zei hij met dikke tong.

De deur zwaaide open. Zijn beste vriend en Nashville Legends-teamgenoot Delray Hicks knipte de schelle plafondlamp aan en vloekte. ‘Shit, hij is knock-out.’ Hij draaide zich naar iemand achter zich. ‘Help even.’

Del kwam samen met nog een reus naar binnen gestommeld, en Gavin werd door vier kolenschoppen onder zijn oksels en bij zijn benen gegrepen. Het volgende moment zat hij rechtop tegen de zitting van de morsige bank. Zijn hoofd zakte achterover, het plafond boven hem tolde.

‘Hé, kom op.’ Del gaf hem een mep op zijn wang. ‘Doe eens net alsof je leeft.’

Gavin zoog zijn longen vol en wist zijn hoofd te heffen. Hij knip-

perde een paar keer en wreef in zijn ogen. ‘Ik ben dronken.’

‘Je meent het,’ zei Del. ‘Wat heb je op?’

Vaag wees Gavin in de richting van de ambachtelijke bourbon op de salontafel. Bij de seizoensafsluiting een paar weken terug hadden alle spelers een fles cadeau gekregen van een plaatselijke distilleerderij.

Del vloekte opnieuw. ‘Shit, man. Waarom giet je niet meteen pure alcohol naar binnen?’

‘Had ik niet.’

‘Ik haal wat water voor je,’ zei de andere man, die in Gavins wazige ogen wel wat weghad van Braden Mack, eigenaar van meerdere nachtclubs in Nashville. Maar dat sloeg nergens op. Wat zou hij hier te zoeken hebben? Ze hadden elkaar maar eenmaal ontmoet, tijdens een golfevenement voor een of ander goed doel. Sinds wanneer was Del vrienden met hem?

De derde man die naar binnen stapte herkende Gavin wél. Het was zijn ploeggenoot Yan Feliciano. ‘*Cómo está?*’

Hoe gaat het met hem, begreep Gavin. Krijg nou wat, als hij dronken was verstond hij Spaans.

Del schudde zijn hoofd. ‘Nog één glas en hij zet Ed Sheeran op.’

Gavin hikte. ‘*No me gusta* Ed Sheeran.’

‘Hou je kop,’ zei Del.

‘Hé, ik stotter niet als ik Spaans ben.’ Gavin hikte weer. Nu kwam er iets zuurs mee omhoog. ‘Als ik dronken ben.’

‘*Qué ha pasado?*’ vroeg Yan.

‘Thea wil van hem scheiden.’

Yan stootte een ongelovig geluid uit. ‘Mijn vrouw had al opgevangen dat ze problemen hadden, maar ik geloofde het niet.’

‘Glovut mawel.’ Kreunend liet Gavin zijn hoofd weer achterover zakken. Schéíden. De vrouw met wie hij drie jaar getrouwd was, de moeder van zijn tweelingdochters, het meisje dat hem had bewezen dat liefde op het eerste gezicht werkelijk bestond, wilde hem niet meer. En het was verdomme nog zijn eigen schuld ook.

‘Hier, drink op.’ Del gaf hem een fles water aan. Tegen Yan zei hij: ‘Hij zit hier nu al twee weken.’

‘Ze heeft me eruit geschopt,’ zei Gavin. De ongeopende fles gleed uit zijn vingers.

‘Omdat je je als een knurft gedraagt.’

‘Weet ik.’

‘Ik heb je gewaarschuwd, man,’ zei Del hoofdschuddend.

‘Weet ik.’

‘Ik zei toch dat ze je zat zou worden als je zo bleef navelstaren?’

‘Wéét ik,’ gromde Gavin. Hij hief zijn hoofd weer op, het ging te snel. Een spasme in zijn slokdarm kondigde aan dat de bourbon een sprintje trok naar de dichtstbijzijnde uitgang. Gavin slikte, ademde diep in, maar o shit... Het koude zweet brak hem uit.

‘Fuck, hij wordt helemaal groen!’ schreeuwde Wellicht-Braden-Mack.

De kolenschoppen grepen hem weer vast en hesen hem overeind. Zijn voeten raakten amper de grond terwijl Del en Redelijk-Zeker-Mack hem naar de badkamer sleepten en daar neerplantten. Gavin wist net de pot te bereiken voordat er iets naar buiten spoot met de kleur van domme beslissingen. Mack maakte zich kokhalzend uit de voeten. Del bleef bij Gavin staan, ook toen hij met het kabaal van een serverende Sjarapova nog een paar keer over zijn nek ging.

‘Jij hebt nooit tegen sterkedrank gekund,’ merkte Del droogjes op.

‘Ik ga dood.’ Gavin liet zich jammerend op een knie zakken.

‘Je gaat niet zomaar dood.’

‘Verlos me dan uit mijn lijden.’

‘O, breng me niet in de verleiding.’

Gavin kiepte om tegen de beige tegelwand. Zijn knie stootte tegen de beige badkuip die schuilging achter het beige plastic douchegordijn. Vijftien miljoen per jaar verdiende hij, en hier zat hij dan, in een armoedigere kamer dan in zijn dagen als amateurspe-

ler. Hij had zich een veel luxer hotel kunnen permitteren, maar dit was zijn straf. Zijn zelfopgelegde straf. Omdat hij uit pure trots het mooiste dat hem ooit was overkomen had geruïneerd.

Del spoelde het toilet door en sloot het deksel. Hij verdween om even later terug te komen met de fles water. ‘Drinken jij. Schiet op.’

Gehoorzaam klokte Gavin de helft achterover. Na een poosje hield de kamer op met draaien. ‘Wat doen die gasten hier?’

‘Daar kom je zo wel achter.’ Del ging op de pot zitten en zette zijn ellebogen op zijn knieën. ‘Gaat het wel?’

‘Nee.’ Gavin kreeg een brok in zijn keel. Shit. Zo meteen zou hij nog instorten waar Del bij was. Hij kneep zijn ogen dicht en drukte de muis van zijn hand tussen zijn wenkbrauwen.

‘Van mij mag je gewoon huilen, hoor,’ zei Del, en hij tikte met de neus van zijn sneaker tegen Gavins voet. ‘Je hoeft je niet te schamen.’

Gavin liet zijn hoofd tegen de muur rusten terwijl er over elke wang een traan rolde. ‘Niet te geloven dat ik haar kwijt ben.’

‘Je bent haar niet kwijt.’

‘Ze w-w-wil scheiden, klojo.’

Del reageerde niet op zijn gestotter. Niemand in het team deed dat nog, vooral omdat Gavin het bij hen niet meer onderdrukte. Het was een van de vele dingen die hij aan Thea te danken had. Voordat hij haar had leren kennen was hij zo onzeker geweest dat hij zelfs tegen bekenden amper had durven praten. Maar Thea had geen spier vertrokken, die eerste keer dat hij in haar bijzijn had gestotterd. Ze had niet geprobeerd zijn zin af te maken, niet opgelaten weggekeken. Ze had gewoon gewacht tot de woorden eruit waren. Zij had hem het gevoel gegeven dat hij meer was dan slechts een onbeholpen, hakkelende dommekracht, iets wat hij tot dan toe alleen bij zijn eigen familie had gehad.

Daardoor was het zo’n dolkstoot geweest, toen hij een maand geleden had ontdekt dat ze hem bedroog. Want zo voelde het. Als bedrog.

Zijn vrouw had hun hele huwelijk lang gefaket tussen de lakens. ‘Heeft ze letterlijk gezegd dat ze wil scheiden?’ vroeg Del. ‘Of heeft ze gezegd dat het misschien tijd wordt om over een scheiding na te denken?’

‘Wat is goddomme het verschil?’

‘In het eerste geval heeft ze het definitief gehad met je. In het tweede geval heb je misschien nog een kans.’

Bij wijze van ontkenning rolde Gavin zijn hoofd tegen de beige tegels. ‘Mijn kansen zijn verkeken. Jij hebt haar stem niet gehoord. Het was alsof ik met een vreemde praatte.’

Del stond op en torende boven hem uit. ‘Wil je knokken voor je huwelijk?’

‘Ja.’ Jezus, ja, en of hij ervoor wilde knokken. O shit, nu kneep zijn keel weer dicht.

‘Wat heb je ervoor over?’

‘Alles.’

‘Meen je dat?’

‘W-w-wat de fuck? Natuurlijk meen ik dat.’

‘Oké.’ Del stak hem zijn hand toe. ‘Meekomen.’

Gavin liet zich overeind trekken en volgde Del de kamer weer in. Met een lichaam dat wel van lood leek strompelde hij naar de bank en liet zich erop neervallen.

‘Wat een gezellig optrekje heb je hier, Scott,’ zei Mack, die uit de kitchenette tevoorschijn kwam. Hij poetste een groene appel op aan zijn mouw en nam er luidruchtig een grote hap uit.

‘Die is van mij,’ bromde Gavin.

‘Hij lag daar maar te verpieteren.’

‘Ik wilde hem bewaren voor later.’

‘Voor wanneer je de bodem van die fles had bereikt, zeker.’

Gavin stak zijn middelvinger naar hem op.

‘Kappen,’ zei Del tegen Mack. ‘We hebben dit allemaal meegeemaakt.’

Wacht. Wat? Waar had hij het over?

Yan plofte neer aan het andere uiteinde van de bank en legde met een klap zijn cowboylaarzen op de salontafel. Mack leunde tegen de muur.

‘Wat vinden jullie?’ vroeg Del met een blik van de een naar de ander.

‘Ik twijfel.’ Mack beet nog eens in de appel en zei met volle mond: ‘Zou hij het echt wel aankunnen?’

Verward wreef Gavin over zijn gezicht. Het was alsof hij op de set van een B-film was beland. ‘Kan iemand me misschien uitleggen w-waar dit over gaat?’

Del sloeg zijn armen over elkaar. ‘We gaan je huwelijk redden.’

Gavin snoof, maar de drie paar ogen die hem aankeken stonden ernstig. Hij kreunde. ‘Ik heb alles verpest.’

‘Je zegt net dat je er alles voor overhebt om Thea terug te krijgen,’ zei Del.

‘Ja.’

‘Dan moet je nu open kaart spelen.’

Gavin verstarde toen Del zich tegenover hem op de salontafel liet zakken, die protesteerde onder zijn bijna twee meter lange gestalte.

‘Vertel ons wat er is gebeurd.’

‘Dat heb ik al gedaan. Ze zei dat –’

‘Ik heb het niet over vanavond. Wat is er gebéúrd?’

Gavins blik schoot langs de drie mannen. Zelfs als Yan en Appel-Stelende-Mack er niet bij waren geweest, zou hij daar niks over loslaten. Het was te vernederend. Het zou al erg genoeg zijn om toe te geven dat hij zijn eigen vrouw niet kon bevredigen, maar opbiechten dat hij met zijn gekrenkte ego zo kleinzielig had gereageerd, dat hij in paniek naar de logeerkamer was verkast, haar voor straf had doodgezwegen, had geweigerd haar uitleg aan te horen? Mwah, nee dus. Dat hield hij mooi voor zichzelf.

‘Daar kan ik niet over praten,’ mompelde hij uiteindelijk.

‘Waarom niet?’

‘Het is privé.’

‘We hebben het over je huwelijk. Natuurlijk is het privé,’ zei Del.

‘Maar dit is te –’

Met een gefrustreerd geluid viel Mack hem in de rede. ‘Hij wil weten of je haar hebt besodemieterd, lamlul.’

Gavin draaide zich abrupt naar Del toe. ‘Is dat wat je denkt?’ vroeg hij fel. ‘Denk je serieus dat ik haar zou bedriegen?’ Bij de gedachte alleen al wilde hij weer naar de wc-pot snellen om het restant van zijn vloeibare avondmaal eruit te gooien.

‘Nee,’ zei Del. ‘Maar we moeten het vragen. Dat is een van de regels. Bedriegers laten we niet toe.’

‘Wie zijn “we”? Wat de fuck is dit?’

‘Je vertelde daarstraks dat ze gisteravond net een vreemde was,’ zei Del. ‘Is het wel eens bij je opgekomen dat ze misschien ook een vreemde ís?’

Gavin keek hem niet-begrijpend aan.

‘Alle echtparen raken op een zeker punt van elkaar vervreemd,’ zei Del. ‘We zijn als mens constant in ontwikkeling, maar we ontwikkelen ons niet allemaal in hetzelfde tempo. Wie weet hoeveel stellen er gescheiden zijn simpelweg omdat ze een tijdelijke fase aanzagen voor een onoverkomelijk probleem?’ Hij spreidde zijn handen. ‘Maar jesus, jullie twee? Het is een wonder dat jullie überhaupt iets van elkaar afweten.’

‘Moet dat m-m-me opvrolijken?’

‘Jullie hebben, hoe lang, vier maanden gedatet voordat ze zwanger raakte?’

‘Drie.’

Mack kuchte in zijn hand. Het klonk als het woord ‘moetje’.

‘Juist,’ ging Del verder. ‘En voordat je het wist, waren jullie halsoverkop getrouwd, en de tweeling was nog niet eens geboren toen je doorbrak als prof. Jezus, Gavin, jij bent bijna je hele huwelijk op pad geweest met het team, terwijl Thea de kinderen praktisch in haar eentje moest grootbrengen, in een stad waar ze heg

noch steg kende. Dacht je dat zoiets geen sporen bij haar na zou laten?’

Ja, oké, maar verdomme, daar draaide dit niet om. Natuurlijk was Thea veranderd – net als hij. Maar ze waren goeie ouders, en ze waren gelukkig met elkaar. Althans, dat had hij gedacht.

Del rechtte zijn rug. ‘Luister, ik zeg alleen maar dat ons werk al lastig genoeg is voor stellen die pas trouwen als ze elkaar al jaren kennen, die precies weten waar ze aan beginnen. Maar jullie zijn zonder zwemdiploma in het diepe gesprongen. Geen enkel huwelijk overleeft zoiets, zelfs niet in de meest gunstige omstandigheden. Niet zonder hulp.’

‘Het is een beetje te laat voor therapie.’

‘Nee, daar is het niet te laat voor. Maar daar heb ik het sowieso niet over.’

‘Waar de fuck heb je het dan wél over?’

Del keek weer naar Yan en Mack. ‘Nou?’

‘Ik stem voor,’ zei Yan. ‘Als we niet zorgen dat ze het bijleggen, hebben we komend seizoen niks aan hem.’

Mack wapperde met zijn arm. ‘Van mij mag het ook, al is het alleen maar om hem hier weg te krijgen. Want Jezus, gast.’ Hij gebaarde om zich heen.

Gavin zakte de kant van Yan op. ‘Hoe zeg je “rot op” in het Spaans?’

Na nog een laatste hap van de appel gooide Mack het klokhuis over zijn schouder. Het landde feilloos in de gootsteen.

Nog nooit had Gavin iemand zo intens gehaat. ‘Die appel had ik cadeau gekregen van mijn dochters.’

‘Oeps,’ zei Mack.

‘Luister.’ Del keek hem strak aan. ‘Slaap vannacht je roes uit. Morgenavond halen we je op voor je eerste officiële bijeenkomst.’

‘Eerste officiële bijeenkomst van wat?’

‘De oplossing voor al je problemen.’

De drie mannen knikten eensgezind, alsof dat een glasheldere uitleg was.

‘Daar moet ik het mee doen?’

‘Nog één ding,’ zei Del. ‘Je mag onder geen enkele voorwaarde bij je vrouw langsgaan.’

2

Geen verwoestender kracht dan een misnoegde vrouw.

Van alle volkswijsheden die haar omi in de loop der jaren had gedebiteerd, hoopte Thea Scott dat deze in elk geval op waarheid berustte, want Jezus nog aan toe, die moker was niet te tillen. De eerste vier pogingen hadden slechts een minuscuul deukje in de muur opgeleverd – en een gemeen verrekke spier in haar rug. Maar ze weigerde op te geven. Van de drie jaar dat ze nu in dit huis woonden, fantaseerde zij al drie jaar over het wegbreken van die wand.

En nu haar huwelijk sinds gisteren officieel aan diggelen lag, leek het niet meer dan redelijk dat vandaag de muur aan de beurt was.

Bovendien snákte ze ernaar iets te slopen.

Kreunend zwiepte ze nog een keer met de moker. Eindelijk klonk er een bevredigende dreun en ontstond er een gat. Met een overwinningskreet wrikte ze de moker los en inspecteerde het van dichterbij. Ze kon bijna voelen hoe het licht aan de andere kant wachtte om te ontsnappen uit zijn degelijke beige gevangenis. Waarom was die muur daar eigenlijk ooit neergezet? Wat mankeerde de architect om het woon- en eetgedeelte te scheiden met zo'n gedrocht dat de hele benedenverdieping in schemer hulde?

Thea haalde nog eens uit, en er verscheen een tweede gat. Er viel

een brok gips aan haar voeten, opstuvend stof bedekte haar armen. Godallemachtig, wat was dit lekker.

Hijgend van inspanning legde ze de hamer op het plastic zeil dat ze had gekocht om de houten vloer te beschermen. Terwijl ze met haar ene hand haar schouder masseerde, draaide ze zich om en bestudeerde de kamer. Dit was de ideale plek voor haar ezel en doeken. Op een dag, als ze haar opleiding had afgerond, zou ze misschien een eigen atelier hebben. Maar voorlopig was het al heerlijk om gewoon weer te kunnen schilderen. Sinds de geboorte van de meisjes had ze geen penseel meer aangeraakt. Tegenwoordig was haar voornameste creatieve prestatie het verven van haar witte t-shirts, om de vlekken te camoufleren.

Ze had geprobeerd er nog iets van te maken, die muur. Familiefoto's opgehangen in een speels patroon. Handafdrukken en knutselwerkjes van de meisjes ingelijst. Gavins favoriete honkbalknuppel uit zijn schooltijd ertegenaan gezet. Allemaal met het voornemen er op een dag serieus werk van te maken. Op een dag zou ze hem in een vrolijker kleur verven. Op een dag zou ze er nissen in uitzagen. Op een dag zou ze misschien het hele krenge eruit slopen en iets nieuws verzinnen.

Meteen bij het wakker worden vanochtend had ze beseft dat 'op een dag' was aangebroken. Haar ogen waren nog opgezwollen geweest van een zwak moment midden in de nacht, toen ze op de wc had zitten huilen, met een vuist tegen haar mond gedrukt om het geluid te smoren.

Maar tranen waren zinloos. Met spijt hebben schoot ze niks op. Er was maar één manier om hieruit te komen, en dat was zich erdoorheen slaan.

Letterlijk.

Dus na het ontbijt had ze de meisjes naar balletles gestuurd met haar zus, Liv, die bij haar logeerde sinds Gavin was vertrokken. Vervolgens had ze haar oude overall opgediept en was ze naar de bouwmarkt gereden om een moker te kopen.

‘Weet je hoe je hem moet gebruiken?’ had de man achter de toonbank gevraagd. Zijn opgetrokken wenkbrauwen schrééuwden gewoonweg ‘mansplainer’.

Thea schonk hem een geforceerd lachje. ‘Jazeker.’

‘Zorg ervoor dat je sterkste hand aan het uiteinde van de steel zit.’

‘Yep. Snap ik.’ Thea propte het wisselgeld in haar zak.

De man haakte zijn duimen achter zijn bretels. ‘Wat ga je slopen?’

‘Een patriarchale machtsstructuur.’

Hij knipperde.

‘Een tussenwand.’

‘Controleer wel eerst of het geen dragende muur is.’

De behoefte iets kapot te slaan welde weer op met de felheid van een Twitter-tirade. Thea hees de moker over haar schouder, maar net toen ze wilde uithalen, vloog de voordeur open. De meiden kwamen binnenrennen, hun tutu’s deinend boven hun roze mail-lotjes, hun blonde staartjes synchroon op en neer wippend. Butter, hun golden retriever, trippelde als een lijdzame oppas achter hen aan. Liv sloot de rij met de hondenriem in haar hand.

‘Mama... wat ben je aan het doen?’ Amelia bleef abrupt staan, en er klonk een mengeling van ontzag en angst door in haar stemmetje. Thea begreep het wel. Mama zag er op het moment waarschijnlijk allesbehalve mama-achtig uit.

‘Een muur aan het slopen,’ antwoordde ze zo luchtig mogelijk.

‘Oe, jaaaa,’ zei Liv handenwrijvend. ‘Daar heb ik ook wel zin in.’ Ze liet Butters riem vallen, kwam de kamer in en reikte naar de moker. ‘Mag ik net doen alsof het zijn smoel is?’

‘Liv,’ waarschuwde Thea zachtjes. Haar zus zou nooit bewust iets lelijks over Gavin zeggen waar de meisjes bij waren. Thea en zij wisten helaas uit ervaring dat alleen de kinderen eronder leden als de ene ouder de andere zwart maakte. Maar Liv had haar mond niet altijd onder controle. Zoals nu.

‘Wie zijn smoel, tante Livvie?’ vroeg Amelia.

Thea wierp haar zus een wat-had-ik-nou-gezegd-blik toe.

‘Mijn baas,’ antwoordde Liv vlug. Ze werkte in een gerenomeerd restaurant, onder een chef-kok die berucht was om zijn tirannieke gedrag. Omdat ze zo vaak over hem klaagde, geloofden de meisjes meteen dat ze het over hem had.

‘Mogen wij ook op de muur slaan?’ vroeg Amelia.

‘Dit is een gevaarlijk klusje voor de grote mensen,’ zei Thea. ‘Maar jullie mogen wel kijken.’

Met een tarzankreet haalde Liv uit en beukte nog een brok gips los. De meisjes sprongen juichend op en neer. Ava joelde en gaf een karatetrap in de lucht. Amelia probeerde een radslag te maken. De sfeer zat er flink in.

‘God, wat heerlijk is dit.’ Liv gaf de moker terug aan Thea. ‘Hier moeten we muziek bij hebben.’

Terwijl Thea het gereedschap weer overnam, haalde Liv haar mobiel tevoorschijn, swipete een paar keer en toen blèrde via de bluetoothspeakers door het hele huis de stem van Aretha Franklin die R-E-S-P-E-C-T eiste.

Liv pakte Gavins honkbalknuppel van de grond, hield hem als een microfoon voor zich en begon keihard mee te zingen. Ze stak haar hand uit naar Thea, die omwille van de meisjes meedeed. De kinderen gierden het uit, alsof dit spontane optreden het grappigste was dat ze ooit hadden gezien.

En daarmee waren zij en Liv zomaar weer tieners, uit volle borst zingend in het krappe slaapkamertje dat ze bij omi thuis deelden. Het was daar, terwijl hun moeder in een waas van verongelijkheid de hort op was met de alimentatie om zichzelf te vinden, en hun vader het te druk had met het bedriegen van echtgenote nummer twee om aandacht aan zijn dochters te besteden, dat ze P!nk-nummers uit hun hoofd leerden en zwoeren geen enkele man ooit te vertrouwen, nooit zo zwak te zijn als hun moeder of zo egoïstisch als hun vader, en om elkaar altijd te beschermen.

Zij tweeën tegen de rest van de wereld.

Ook nu was het weer zo. Alleen was het dit keer geen klein zusje over wie Thea zich moest ontfermen. Dit keer ging het om haar dochttertjes. En voor hen zou ze vechten als een leeuwin. Voor geen goud zou ze haar kinderen laten opgroeien in een ontwricht gezin, of toestaan dat ze werden ingezet als pressiemiddel tussen ruziënde ouders.

Opeens werd ze belaagd door emoties. Haar ogen brandden en haar stem brak halverwege een zin. Ze draaide zich vlug van de meisjes af en wreef over haar gezicht.

Liv schoot haar subtiel te hulp. ‘Hé, meiden. Ga je maar gauw boven omkleden, oké? Wie het eerst bij de trap is mag vanavond de film uitkiezen.’

De meiden waren altijd voor een wedstrijdje te porren en stoven naar de trap.

Liv zette de muziek uit. ‘Gaat het wel?’ vroeg ze.

Er zat een pijnlijke brok in Thea’s keel. ‘Wat als ik ze nu al een trauma heb bezorgd?’

‘Onzin,’ zei Liv fel. ‘Jij bent de beste moeder die ik ken.’

‘Het enige wat ik wil, is ze geven wat wij nooit hebben gehad. Geborgenheid en zekerheid en...’

Liv greep Thea bij haar schouders en draaide haar naar zich toe. ‘Hij is weggegaan.’

‘Ja, omdat ik hem heb weggestuurd.’ Ze had geen seconde langer kunnen verdragen dat hij haar compleet negeerde, nadat hij bijna een maand had zitten mokken op de logeerkamer, weigerend ergens over te praten. Twee peuters in huis was meer dan genoeg. Ze kon er niet nog een derde bij hebben.

‘En hij wist niet hoe snel hij weg moest komen,’ zei Liv.

Daar had haar zus gelijk in. Toch bleef het schuldgevoel knagen. Liv wist niet alles. Gavin had nooit zo mogen reageren toen hij ontdekte dat Thea fakete in bed, maar zij had hem er niet op die manier achter mogen laten komen. ‘Een relatie om zeep helpen doe je samen.’

Liv hield haar hoofd schuin. ‘Oké, maar ik ben je zus, dus ik ben biologisch geneigd om jouw kant te kiezen.’

Ze starden elkaar aan, in stilte de hemel dankend dat er in elk geval één iemand was op wie ze altijd konden rekenen.

In het verleden had Thea dat ook van Gavin gedacht.

Die rotzak. Ze pakte de moker. Het was hoog tijd om op eigen benen te staan. Om de draad op te pakken die ze had losgelaten toen ze alles voor zijn carrière had opgegeven. Tijd om de beloften die zij en Liv al die jaren geleden hadden gedaan eindelijk in te lossen.

Er viel weer een gat in de muur.

Liv grinnikte. ‘Ik ben niet de enige die zijn smoel voor me ziet, hè?’

‘Nee,’ gromde Thea terwijl ze opnieuw haar arm naar achteren bracht.

‘Mooi. Gooi het er maar uit. Je bent een stoer wijf, je hebt geen vent nodig.’

Uit de speakers klonk nu een pissig Taylor Swift-nummer over het verbranden van foto’s.

Liv pakte Gavins knuppel van de grond. ‘Opzij. Dit wordt de genadeklap.’

‘Wacht! Dat is zijn favoriete knuppel!’

‘Dan had hij hem maar mee moeten nemen,’ zei Liv. Er klonk een harde dreun toen het hout contact maakte met het gips.

Thea liet de moker vallen en wrikte de knuppel uit Livs handen. ‘Die mag niet kapot.’

‘Het is maar een stuk hout.’

‘Hij heeft er de scholencompetitie van Tennessee mee gewonnen. Hij is eraan gehecht.’

Liv rolde met haar ogen. ‘Een knuppel die gehecht is aan zijn knuppel. Is dat niet juist het probleem? Honkbal was altijd al belangrijker voor hem dan jij.’

‘Nee, niet waar.’

Bij het diepe timbre van Gavins stem draaiden ze zich allebei met een ruk om.

Hij stond drie meter bij ze vandaan, alsof het gespreksonderwerp als een toverspreuk had gewerkt. Butter blafte en trippelde kwispelend op hem af, de rat.

Er ging een rilling door Thea heen terwijl ze zag hoe Gavin een hand op Butters kop legde en hem achteloos achter zijn oren krabde. Hij had een vale spijkerbroek en een effen grijs t-shirt aan. Zijn vochtige haar stak alle kanten op, alsof hij onder de douchestraal door was gerend en alleen vluchtig een handdoek eroverheen had gehaald. Onder zijn bloeddoorlopen groenbruine ogen zaten donkere kringen. Te oordelen naar de donkerblonde stoppeltjes op zijn kaken had hij zich al twee dagen niet meer geschoren.

En gemeen genoeg wist hij er toch nog steeds onweerstaanbaar sexy uit te zien.

Liv zette de muziek zachter en sloeg haar armen over elkaar. ‘Wat moet je hier, eikel?’

‘Liv,’ waarschuwde Thea weer. Toen zei ze tegen Gavin: ‘Jij woont hier niet meer. Je kunt niet zomaar binnenwandelen.’

Hij gebaarde naar de voordeur. ‘Ik heb geklopt.’ Zijn blik schoot van de gesloopte muur naar de moker op de grond. ‘Wat... Wat ben je aan het doen?’

‘De muur aan het wegbreken.’

‘Dat zie ik,’ zei hij traag. ‘Waarom precies?’

‘Omdat ik die muur haat.’

Er verscheen een frons op zijn gezicht. ‘Is dat mijn knuppel?’

De kinderachtige impuls overschreeuwde haar gezonde verstand. ‘Ja. Ideaal voor zulke klusjes.’ Ze draaide zich naar de muur en ramde de knuppel ertegenaan.

Gavin dook instinctief in elkaar.

‘Mijn schildersezal komt hier te staan.’ Ze gaf opnieuw een opla-waai. ‘Dit kreng blokkeert al het daglicht.’

‘Misschien moeten we erover praten voordat je...’ Gavin kromp

ineen toen ze voor de derde keer uithaalde.

Ze veegde een druppel zweet van haar voorhoofd. ‘Misschien hadden we over veel meer moeten praten voordat jij –’

Een plotse kreet vanaf de trap onderbrak hun discussie. ‘Papa!’ Amelia sprong van de onderste trede en stooft op Gavin af. Ze sloeg haar armen om zijn benen. ‘Mama maakt de muur kapot!’ zei ze lachend, en ze stak haar armen op om vastgepakt te worden.

Gavin, die Thea nog steeds argwanend opnam, tilde haar op.

Meteen trok ze haar neusje op. ‘Ben je ziek, papa?’

‘Eh, nee, lieverd,’ zei hij. ‘Ik heb alleen niet zo goed geslapen vannacht.’ Hij gaf haar een kus op haar wang. ‘Jij ruikt naar stroop. Heeft mama haar speciale zaterdagpannenkoeken gebakken als ontbijt?’

‘Ja, met hagelslag!’ Het kwam eruit als *hagessag*.

Gavin ontmoette Thea’s blik, en heel even staakten ze de strijd en waren ze gewoon ouders. Amelia sliste sinds een paar maanden, en Gavin was bang dat ze dezelfde spraakstoornis zou ontwikkelen als hij. Thea schonk hem een geruststellende glimlach. ‘Ze slist alleen een beetje,’ zei ze zacht.

Met zijn andere arm reikte Gavin naar Ava, die aarzelend achter haar zusje aan was geschuifeld. ‘Hé, kuikentje.’

Ava weigerde naar hem toe te gaan en schurkte zich tegen Thea aan. Het was hartverscheurend, die instinctieve beschermingsdrang, en de manier waarop ze kordaat haar kin naar voren stak en zei: ‘Mama heeft gehuild.’

O nee. Sinds Gavin weg was, kroop Ava vaak midden in de nacht bij haar in bed. Had ze haar gisteravond de badkamer in horen sluipen? De meisjes mochten haar absoluut niet horen huilen.

Gavin slikte moeizaam. Hij nam Thea op alsof hij haar nooit eerder had gezien, staarde naar de sproetjes en vlekjes die ze niet had gecamoufleerd met make-up, voordat hij haar weer aankeek. Ze bloosde onder zijn indringende blik. Waarom keek hij nou zo naar haar?

‘Papa, gaan we Butter uitlaten?’ vroeg Amelia. Dat was echt iets van hen samen – een rondje door de buurt maken met de hond. Of in elk geval was het dat geweest toen Gavin hier nog woonde.

‘Een ander keertje, lieverd,’ zei Gavin. ‘Ik moet met mama praten.’

Amelia trok een pruillip – een nieuwe, schrikbarend effectieve tactiek die ze zichzelf pas had aangeleerd.

Gavin slikte weer, en Thea kreeg bijna medelijden met hem. ‘Ik kom maandag naar de schoolmusical,’ zei hij. ‘Zullen we Butter daarna uitlaten?’

‘Ik ga wel even met ze naar buiten,’ zei Liv, met net genoeg vinigheid in haar toon om duidelijk te maken hoe ze erover dacht.

Butter danste voor de deur terwijl Liv de riem aan zijn halsband vastklikte en vervolgens de meisjes in hun fleecjack hielp.

Ze stapte de drempel over maar stak haar hoofd toen weer naar binnen. ‘Hou het kort, hè? We moeten je datingprofiel nog invullen.’

De hordeur knalde dicht.

Gavin maakte een ondoorgrondelijk geluid.

Thea bedwong een grijns.

‘Je neemt je telefoon niet op,’ zei hij zodra de meisjes buiten gehoorsafstand waren.

‘De batterij is vannacht leeggeraakt. Ik had geen zin om hem op te laden.’

Hij kwam dichterbij, zijn blik kreeg iets bezorgds. ‘Gaat het wel?’

Thea negeerde het verraderlijke opspringen van haar hart. ‘Ik ben niet degene die ruikt alsof hij in een distilleerketel is gevallen.’

‘Ik heb het gisteren op een zuipen gezet.’

Thea draaide zich naar de muur om opnieuw uit te halen. ‘Gevierd dat je weer vrijgezel bent?’

‘Als je dat serieus denkt, dan heb ik het nog erger verkloot dan ik dacht.’

Dit keer schonk de dreun waarmee de knuppel neerkwam haar